Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä tammikuuta 2017*

Muutoksenhaku — Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt — Kylpyhuonekalusteiden markkinat Belgiassa, Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Alankomaissa ja Itävallassa — Myyntihintojen yhteensovittaminen ja arkaluonteisten liiketoimintatietojen vaihtaminen — Sakkojen laskennasta annetut vuoden 2006 suuntaviivat — Yhdenvertaisen kohtelun periaate — Täyden harkintavallan käyttäminen

Asiassa C-638/13 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 27.11.2013,

Roca SARL, kotipaikka Saint-Ouen-l'Aumône (Ranska), edustajanaan P. Vidal Martínez, abogada,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään F. Castilla Contreras, F. Castillo de la Torre ja F. Jimeno Fernández, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: varapresidentti A. Tizzano, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit M. Berger, E. Levits, S. Rodin (esittelevä tuomari) ja F. Biltgen,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Malacek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.9.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

1 Roca SARL vaatii valituksellaan kumottavaksi unionin yleisen tuomioistuimen 16.9.2013 antaman tuomion Roca v. komissio (T-412/10, jäljempänä valituksenalainen tuomio, EU:T:2013:444), jolla unionin yleinen tuomioistuin on kumonnut SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 23.6.2010 annetun komission päätöksen K(2010) 4185 lopullinen (Asia COMP/39.092 - Kylpyhuonekalusteet) (jäljempänä riidanalainen päätös) siltä osin kuin Euroopan komissio on vahvistanut valittajalle määrätyn sakon määrän ottamatta tämän tekemää yhteistyötä huomioon, on alentanut valittajalle määrätyn sakon määrän 6 298 000 euroon ja on hylännyt kanteen muilta osin.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EY) N:o 1/2003

2 [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 23 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Komissio voi päätöksellään määrätä yrityksille tai yritysten yhteenliittymille sakon, jos ne tahallaan tai tuottamuksesta:

a) rikkovat [SEUT 101] artiklan tai [SEUT 102] artiklan määräyksiä – –

– –

Kunkin rikkomiseen osallisen yrityksen tai yritysten yhteenliittymän osalta sakko on enintään kymmenen prosenttia sen edellisen tilikauden liikevaihdosta.

– –

3. Sakon suuruutta määrättäessä on otettava huomioon sekä rikkomisen vakavuus että sen kesto.”

3 Asetuksen 31 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Yhteisöjen tuomioistuimella on täysi harkintavalta tutkiessaan valitukset päätöksistä, joilla komissio on määrännyt sakon tai uhkasakon. Se voi poistaa sakon tai uhkasakon taikka alentaa tai korottaa sitä.”

Vuoden 2006 suuntaviivat

4 Asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta annettujen suuntaviivojen (EUVL 2006, C 210, s. 2; jäljempänä vuoden 2006 suuntaviivat) 2 kohdassa todetaan, että sakkojen määrittämisessä ”komissio ottaa – – huomioon rikkomisen vakavuuden ja keston” ja että ”sakon määrä ei saa ylittää asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa säädettyjä enimmäismääriä”.

5 Suuntaviivojen 13 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Määrittääkseen sakon perusmäärän komissio käyttää sellaisten rikkomiseen suoraan tai epäsuorasti – – liittyvien tavaroiden tai palveluiden myyntiarvoa, jotka yritys on myynyt Euroopan talousalueen (ETA) alueella sijaitsevalla asian kannalta merkityksellisellä maantieteellisellä alueella. Komissio käyttää yleensä lähtökohtana yrityksen myyntiä sen ajanjakson viimeisenä täytenä vuotena, jona yritys osallistui rikkomiseen. – –”

6 Suuntaviivojen 20 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Kunkin rikkomistyypin vakavuus arvioidaan tapauskohtaisesti kaikkien tapauksessa merkityksellisten seikkojen perusteella.”

7 Suuntaviivojen 21 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Sakon perusmäärässä huomioon otettava osuus myyntiarvosta on yleensä enintään 30 prosenttia.”

8 Vuoden 2006 suuntaviivojen 22 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Päättäessään, olisiko tietyssä tapauksessa otettava huomioon asteikon ala- vai yläpäähän sijoittuva osuus myyntiarvosta, komissio ottaa huomioon tiettyjä tekijöitä, kuten rikkomisen luonne, kaikkien osapuolten yhteenlaskettu markkinaosuus, rikkomisen maantieteellinen ulottuvuus ja se, onko rikkominen toteutunut käytännössä.”

9 Suuntaviivojen 23 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Hinnoista sopimisesta, markkinoiden jakamisesta ja tuotantorajoituksista tehdyt horisontaaliset sopimukset – –, jotka ovat yleensä salaisia, kuuluvat luonteeltaan vakavimpiin kilpailunrajoituksiin. Tällaisista sopimuksista on määrättävä kilpailupolitiikan mukaan ankaria seuraamuksia. Kyseisten rikkomisten tapauksessa huomioon otettava osuus myynnistä sijoittuu sen vuoksi yleensä asteikon yläpäähän.”

10 Suuntaviivojen 25 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Riippumatta rikkomiseen osallistuneen yrityksen osallistumisen kestosta, komissio sisällyttää lisäksi perusmäärään määrän, joka on 15–25 prosenttia edellä A jaksossa määritellystä myyntiarvosta, estääkseen yrityksiä osallistumasta hintojen vahvistamisesta, markkinaosuuksista ja tuotantorajoituksista tehtäviin horisontaalisiin sopimuksiin. Komissio voi lisätä perusmäärään kyseisen lisäsumman myös muunlaisten rikkomisten tapauksessa. Päättääkseen kussakin tapauksessa huomioon otettavan osuuden myyntiarvosta komissio ottaa huomioon useita tekijöitä, erityisesti 22 kohdassa mainitut tekijät.”

11 Suuntaviivojen 29 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Sakon perusmäärää voidaan alentaa, kun komissio havaitsee esimerkiksi seuraavia lieventäviä seikkoja:

— Kyseinen yritys esittää todisteet siitä, että se on lopettanut rikkomisen välittömästi sen jälkeen, kun komissio puuttui rikkomiseen. Tätä lieventävää seikkaa ei sovelleta salaisten sopimusten tai menettelytapojen (varsinkaan kartellien) tapauksessa.

— Kyseinen yritys esittää todisteet siitä, että rikkominen on ollut tuottamuksellista.

— Kyseinen yritys esittää todisteet siitä, että sen osuus rikkomisessa on ollut huomattavan vähäinen ja siten osoittaa, että ollessaan osapuolena rikkomiseen liittyvään sopimukseen se tosiasiassa jätti soveltamatta sopimusta ja kävi käytännössä kilpailua markkinoilla. Pelkästään sitä seikkaa, että yritys on osallistunut rikkomiseen muita yrityksiä lyhyemmän ajan, ei katsota lieventäväksi seikaksi, sillä kyseinen seikka otetaan jo huomioon sakon perusmäärässä.

— Kyseinen yritys tekee komission kanssa tosiasiallista yhteistyötä, joka ylittää sakoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskevan tiedonannon soveltamisalan ja menee yrityksen lakisääteisiä yhteistyövelvoitteita pitemmälle.

— Yrityksen kilpailunvastainen toiminta on viranomaisten hyväksymää tai edistämää taikka se on hyväksytty tai sitä on edistetty lainsäädännöllä.”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

12 Asian tausta esitetään valituksenalaisen tuomion 1–29 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

13 Rocan, joka on Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, päätoimintana oli keraamisten tuotteiden ja hanojen jakelu Ranskan markkinoilla. Se kuului kilpailusääntöjen rikkomista merkitsevien tosiseikkojen tapahtuma-aikaan kylpyhuonekalusteiden alalla toimivista yhtiöistä koostuvaan konserniin (jäljempänä Roca-konserni), jonka emoyhtiö oli Roca Sanitario SA, joka omisti Rocan kokonaan.

14 Masco Corp. ja sen tytäryhtiöt, joihin kuuluvat hanoja valmistava Hansgrohe AG ja suihkuseiniä valmistava Hüppe GmbH, ilmoittivat 15.7.2004 komissiolle kartellista kylpyhuonekalusteiden alalla ja pyysivät sakkoimmuniteettia sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3; jäljempänä vuoden 2002 yhteistyötiedonanto) nojalla tai, ellei sitä myönnetä, niille mahdollisesti määrättävien sakkojen määrän alentamista.

15 Komissio teki 9. ja 10.11.2004 useiden yhtiöiden ja kansallisten ammatillisten järjestöjen, jotka toimivat kylpyhuonekalusteiden alalla, tiloissa tarkastuksia ilman ennakkoilmoitusta. Komissio lähetti 15.11.2005 –16.5.2006 tietojensaantipyyntöjä mainituille yhtiöille ja järjestöille, myös Rocalle ja Laufen Austria AG:lle.

16 Roca pyysi 17.1.2006 omissa nimissään ja sen konsernin nimissä, johon Laufen Austria kuuluu – siltä osin kuin se oli ostanut kyseisen konsernin toiminnot Ranskassa –, vuoden 2002 yhteistyötiedonannon nojalla sakkoimmuniteettia tai, ellei sitä myönnetä, sille mahdollisesti määrättävän sakon määrän alentamista.

17 Komissio ilmoitti 8.12.2006 päivätyllä kirjeellä valittajalle, että se oli päättänyt alentaa sakon määrää tietyin edellytyksin.

18 Komissio antoi 26.3.2007 väitetiedoksiannon, joka annettiin valittajalle tiedoksi. Valittajaa kuultiin 12.–14.11.2007 pidetyssä kuulemistilaisuudessa.

19 Komissio antoi 23.6.2010 riidanalaisen päätöksen, jossa se totesi, että kylpyhuonekalusteiden alalla oli rikottu SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3; jäljempänä ETA-sopimus) 53 artiklaa ja että kyse oli yhtenä kokonaisuutena pidettävästä jatketusta rikkomisesta. Komission mukaan tämä rikkominen, johon osallistui 17 yritystä, tapahtui eri ajanjaksoina 16.10.1992–9.11.2004. Se koostui joukosta kilpailunvastaisia sopimuksia tai yhdenmukaistettuja menettelytapoja Belgian, Saksan, Ranskan, Italian, Alankomaiden ja Itävallan alueella.

20 Kartellissa kyseessä olleet tuotteet olivat kylpyhuonekalusteita, jotka kuuluivat johonkin seuraavista kolmesta tuotteiden alaryhmästä: hanat, suihkuseinät oheistarvikkeineen sekä keraamiset tuotteet (jäljempänä kolme tuotteiden alaryhmää).

21 Komissio kiinnitti erityisesti huomiota siihen, että alalla oli olemassa kansallisia ammatillisia järjestöjä, joiden jäsenten toiminta kattoi kaikki kolme tuotteiden alaryhmää ja joita se kutsui ”yhteensovittamiselimiksi”, kansallisia ammatillisia järjestöjä, joihin kuului jäseniä, joiden toiminta liittyi vähintään kahteen näistä kolmesta tuotteiden alaryhmästä, ja joita se kutsui ”monituotejärjestöiksi”, sekä erikoistuneita järjestöjä, joihin kuului jäseniä, joiden toiminta liittyi yhteen kyseisestä kolmesta tuotteiden alaryhmästä. Se totesi lopuksi sellaisen yritysten ydinryhmän olemassaolon, joka oli osallistunut kartelliin eri jäsenvaltioissa ja yhteensovittamiselimissä tai monituotejärjestöissä.

22 Komissio katsoi Roca-konsernin osallistumisesta todettuun rikkomiseen, että viimeksi mainittu oli tiennyt kolmea tuotteiden alaryhmää koskevasta rikkomisesta. Komissio totesi kuitenkin kartellin maantieteellisestä ulottuvuudesta, ettei Roca-konsernin voitu katsoa tienneen kartellin kokonaislaajuudesta vaan sen oli katsottava käyttäytyneen kollusiivisesti yksinomaan Ranskassa ja Itävallassa. Valittajan osallistuminenkin rajoittui Ranskan alueeseen sekä hanoihin ja keraamisiin tuotteisiin.

23 Niinpä komissio totesi riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 kohdassa, että Laufen Austria, Roca Sanitario ja Roca olivat rikkoneet SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ja ETA-sopimuksen 53 artiklaa osallistumalla Ranskassa ja Itävallassa jatkettuun sopimukseen tai yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin kylpyhuonekalusteiden alalla.

24 Kullekin yritykselle määrätyn sakon suuruuden määrittämiseksi komissio nojautui vuoden 2006 suuntaviivoihin.

25 Komissio määritti ensiksi sakon perusmäärän. Tätä varten se täsmensi, että perusmäärä perustui kunkin yrityksen kohdalla sen jäsenvaltiokohtaiseen myyntiin kerrottuna niiden vuosien lukumäärällä, joina yritys oli osallistunut todettuun rikkomiseen kussakin jäsenvaltiossa asianomaisen tuotteiden alaryhmän osalta, jotta otettaisiin huomioon se, että jotkin yritykset harjoittavat toimintaansa ainoastaan joissakin jäsenvaltioissa tai että niiden toiminta koskee vain joitakin kolmesta tuotteiden alaryhmästä.

26 Tämän täsmennyksen tehtyään komissio vahvisti kertoimen, joka liittyy vuoden 2006 suuntaviivojen 20–23 kohdassa tarkoitettuun todetun rikkomisen vakavuuteen (jäljempänä rikkomisen vakavuuskerroin), 15 prosentiksi myynnin arvosta. Se otti tässä yhteydessä huomioon kyseisen rikkomisen neljä arviointiperustetta eli osapuolten yhteenlasketun markkinaosuuden, rikkomisen luonteen, rikkomisen maantieteellisen ulottuvuuden ja sen, oliko rikkominen toteutunut käytännössä.

27 Lisäksi komissio vahvisti todetun rikkomisen kestoon perustuvaksi kertoimeksi, jota oli vuoden 2006 suuntaviivojen 24 kohdan perusteella sovellettava valittajalle määritettyyn sakon perusmäärään, 1,83 eli luvun, joka vastaa osallistumista rikkomiseen Ranskan alueella hanojen osalta ajanjaksona 10.12.2002–9.11.2004, ja 0,66 eli luvun, joka vastaa osallistumista rikkomiseen Ranskan alueella keraamisten tuotteiden osalta ajanjaksona 25.2.–9.11.2004.

28 Riidanalaisen päätöksen varoittavan vaikutuksen takaamiseksi komissio korotti lopuksi vuoden 2006 suuntaviivojen 25 kohdan perusteella ja tämän tuomion 26 kohdassa tarkoitetut neljä arviointiperustetta huomioon ottaen sakon perusmäärää soveltamalla 15 prosentin suuruista lisäkerrointa (jäljempänä lisäsummakerroin) myynnin arvoon.

29 Roca-konsernin tapauksessa tämä merkitsi sakon perusmäärää, jonka suuruus oli 3 000 000 euroa sen kollusiivisen käyttäytymisen osalta, joka koski hanoja Ranskan markkinoilla, ja sakon perusmäärää, jonka suuruus oli 35 700 000 euroa sen kollusiivisen käyttäytymisen osalta, joka koski keraamisia tuotteita; tästä summasta 3 700 000 euroa muodostui Ranskan markkinoiden perusteella ja 32 000 000 euroa Itävallan markkinoiden perusteella.

30 Toiseksi komissio tutki, oliko olemassa raskauttavia tai lieventäviä seikkoja, joiden perusteella sakon perusmäärää olisi voitu mukauttaa. Se ei todennut valittajan osalta mitään raskauttavia tai lieventäviä seikkoja.

31 Kolmanneksi komissio sovelsi liikevaihtoon perustuvaa 10 prosentin ylärajaa asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan nojalla. Roca-konsernille tällaisen ylärajan soveltamisen jälkeen vahvistetun sakon määrä oli 38 700 000 euroa.

32 Neljänneksi komissio katsoi, että Roca-konsernilla, johon valittaja kuuluu, ei ollut oikeutta sakkojen määrän alennukseen vuoden 2002 yhteistyötiedonannon perusteella. Se totesi yhtäältä, että kyseisen konsernin esittämien todisteiden ei voitu katsoa tuovan kyseisen tiedonannon 21 kohdassa tarkoitettua merkittävää lisäarvoa. Kyseinen konserni ei toisaalta komission mukaan ollut osoittanut todellista yhteistyöhenkeä hallinnollisen menettelyn kuluessa.

33 Edellä esitetyn perusteella komissio totesi riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 kohdassa, että valittaja oli rikkonut SEUT 101 artiklaa ja ETA-sopimuksen 53 artiklaa osallistumalla 10.12.2002–9.11.2004 jatkettuun sopimukseen tai yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin kylpyhuonekalusteiden alalla Ranskassa ja Itävallassa.

34 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 4 kohdan b alakohdan mukaan komissio määräsi seuraamuksena kyseisestä rikkomisesta valittajan ja Roca Sanitarion maksettavaksi yhteisvastuullisesti sakon, jonka suuruus oli 6 700 000 euroa.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

35 Roca nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.9.2010 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista itseään koskevilta osin tai toissijaisesti sakon, joka sille oli määrätty, määrän alentamista.

36 Roca esitti viisi kanneperustetta riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskeneiden vaatimustensa tueksi. Ensimmäinen kanneperuste koski asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdassa säädetyn liikevaihtoon perustuvan 10 prosentin ylärajan soveltamista. Toinen kanneperuste liittyi siihen, miten komissio oli arvioinut rikkomisen, johon Roca oli syyllistynyt, vakavuutta. Kolmannen kanneperusteen mukaan viitevuoden valinnassa sakon perusmäärän vahvistamiseksi oli loukattu suhteellisuusperiaatetta. Neljäs kanneperuste koski suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista siltä osin kuin nykyistä talouskriisin asiayhteyttä ei ollut otettu huomioon lieventävänä seikkana. Viides kanneperuste koski valittajan tekemän yhteistyön huomiotta jättämistä yhtäältä vuoden 2002 yhteistyötiedonannon yhteydessä ja toisaalta lieventävänä seikkana.

37 Lisäksi Roca vaati toissijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin alentaisi Rocalle määrätyn sakon määrää. Vaatimuksensa tueksi Roca vetosi arviointivirheeseen, jonka se väitti komission tehneen Rocan sille esittämän selvitysaineiston tutkinnan yhteydessä. Se viittasi myös komission kanssa tekemäänsä yhteistyöhön ja siihen, että sen osallistuminen rikkomiseen ei ollut yhtä vakavaa kuin muiden osapuolten.

38 Ensiksi unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanneperusteet, joissa tämä vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista. Toiseksi se hyväksyi osittain vaatimuksen määrätyn sakon muuttamisesta alentamalla sen määrää kuudella prosentilla sillä perusteella, ettei komissio ollut arvioinut asianmukaisesti sen selvitysaineiston arvoa, jonka Roca oli esittänyt vuoden 2002 yhteistyötiedonannon perusteella.

Asianosaisten vaatimukset

39 Roca vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion osittain

— alentaa Rocalle määrätyn sakon määrää ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

40 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa Rocan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

41 Valittaja esittää valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta, jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuuttaan ja vääristänyt tosiseikkoja todetessaan, että valittaja tiesi rikkomisen koskeneen kolmea tuotteiden alaryhmää, ja jättäessään huomiotta sen, että rikkominen, johon valittaja oli syyllistynyt, kattoi vain kaksi tuotteiden alaryhmää. Toisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti seuraamuksen yksilökohtaista määräämistä ja yksilöllistä vastuuta, oikeasuhteisuutta, yhdenvertaista kohtelua ja luottamuksensuojaa koskevia periaatteita ja jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuutta hylätessään sakon perusmäärän alentamista koskeneen vaatimuksen, jonka valittaja oli esittänyt sillä perusteella, että sen osallistuminen sen syyksi luettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen oli vakavuudeltaan vähäisempää.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

42 Ensimmäisessä valitusperusteessaan Roca väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta, jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuuttaan ja vääristänyt sille esitettyjä tosiseikkoja ensinnäkin todetessaan valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa virheellisesti, että Roca oli Roca-konserniin kuulumisensa johdosta tiennyt rikkomisen, johon se osallistui, koskeneen kolmea tuotteiden alaryhmää, toiseksi jättäessään virheellisesti huomiotta ja jättäessään perustelematta, miksi se jätti huomiotta sen, että Rocan osallistuminen rikkomiseen – osallistuminen koski vain kahta tuotteiden alaryhmää – oli vakavuudeltaan vähäisempää kuin yrityksillä, joiden osallistumiset kattoivat kolme tuotteiden alaryhmää, ja kolmanneksi jättäessään siis alentamatta Rocalle määrättyä sakkoa.

43 Komissio kiistää valittajan argumentit.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on vääristänyt tosiseikkoja todetessaan valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa, että Roca-konserniin kuulumisensa johdosta Roca oli tiennyt rikkomisen aineellisesta ulottuvuudesta, joka käsitti kolme tuotteiden alaryhmää, on palautettava mieleen, että koska tosiseikkojen ja selvitysaineiston vääristämistä koskeva väite on luonteeltaan poikkeuksellinen, SEUT 256 artikla, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäinen kohta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohta edellyttävät erityisesti, että valittaja esittää täsmällisesti ne seikat, joita se väittää unionin yleisen tuomioistuimen vääristäneen, ja osoittaa arviointivirheet, jotka valittajan mielestä ovat johtaneet siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on vääristänyt näitä seikkoja. Tällaisen vääristämisen on ilmettävä toimitetusta aineistosta selvästi ilman, että tosiseikastoa ja selvitystä on tarpeen ryhtyä arvioimaan uudelleen (määräys 7.5.2015, Adler Modemärkte v. SMHV, C-343/14 P, ei julkaistu, EU:C:2015:310, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 On kuitenkin huomattava yhtäältä, että valituksenalaisen tuomion 131 kohtaan sisältyvällä toteamuksellaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole mitenkään vääristänyt riidanalaista päätöstä vaan on tukeutunut tämän päätöksen 870 kohtaan.

46 Toisaalta valittaja ei ole osoittanut, että unionin yleinen tuomioistuin olisi vääristänyt aineistoon sisältyneitä tosiseikkoja ja selvitystä. Tässä yhteydessä valittajan asiana oli osoittaa, ettei se ollut tiennyt väitetyn rikkomisen aineellisesta ulottuvuudesta. Valittaja kuitenkin tyytyy muutoksenhakuvaiheessa vain esittämään tällaisen väitteen esittämättä mitään näyttöä sen tueksi.

47 Niinpä Roca väittää virheellisesti, että unionin yleinen tuomioistuin olisi vääristänyt tosiseikkoja ja selvitysaineistoa katsoessaan, että Roca-konserniin kuulumisensa johdosta Roca oli tiennyt kyseessä olevan rikkomisen aineellisesta ulottuvuudesta.

48 Tästä seuraa myös, että perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä sekä suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen virheellistä soveltamista koskevat väitteet, jotka perustuvat siihen virheelliseen lähtökohtaan, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on todennut virheellisesti Rocan tienneen kyseessä olevan rikkomisen aineellisesta ulottuvuudesta, on hylättävä perusteettomina.

49 Ensimmäinen valitusperuste on siis hylättävä.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

50 Valittaja väittää, että erityisesti valituksenalaisen tuomion 116–145 ja 247–249 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti seuraamuksen yksilökohtaista määräämistä ja yksilöllistä vastuuta, oikeasuhteisuutta, yhdenvertaista kohtelua ja luottamuksensuojaa koskevia periaatteita ja jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuuttaan.

51 Roca väittää pääasiallisesti ensinnäkin, että valituksenalaisen tuomion 116–145 kohdassa on oikeudellinen virhe. Sen mielestä nimittäin unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt sen toteamuksensa edellyttämiä päätelmiä, jonka mukaan Rocan osallistuminen sen syyksi luettuun rikkomiseen ei ollut yhtä vakavaa kuin kartellin muiden osapuolten osallistuminen, muun muassa siten, että se olisi mukauttanut rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa ja alentanut sakon perusmäärää. Rocan mielestä valituksenalaisessa tuomiossa ei tehdä tältä osin – rikkomiseen osallistumisten maantieteellistä ulottuvuutta lukuun ottamatta – eroa Rocan, joka ei myötävaikuttanut nyt kyseessä olevan kartellin syntymiseen eikä myöskään sen pysyttämiseen, käyttäytymisen

vakavuuden ja kartelliin osallistuneiden yritysten ”ydinryhmän” muodostaneiden yritysten käyttäytymisen vakavuuden välillä niiden kunkin käyttäytymisen luonteen mukaan. Syrjintäkiellon periaatteen mukaisesti unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt alentaa määrätyn sakon perusmäärää soveltamalla Rocaan pienempää rikkomisen vakavuuskerrointa ja pienempää lisäsummakerrointa kuin kyseisiin muihin yrityksiin, ja asia on näin varsinkin, kun Roca väittää unionin yleisen tuomioistuimen itsekin myöntäneen valituksenalaisen tuomion 139, 247 ja 248 kohdassa, että Rocan käyttäytymisen vähäisemmän vakavuuden olisi pitänyt ilmetä siinä, että sovelletaan tällaisia pienempiä kertoimia. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut sitä, että Rocan osallistuminen rikkomiseen ei ollut yhtä vakavaa kuin muiden osapuolten osallistuminen, huomioon siten, että se olisi muuttanut kyseisiä kertoimia, eikä se ole ottanut sitä huomioon myöskään lieventävinä seikkoina.

52 Roca väittää toiseksi, että sen rikkomiseen osallistumisen vähäisempi vakavuus olisi sen sijaan pitänyt ottaa huomioon vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdassa tarkoitettuna lieventävänä seikkana. Unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin katsonut valituksenalaisen tuomion 141–143 kohdassa kyseisen 29 kohdan liian suppean ja virheellisen tulkinnan perusteella, ettei sakkoa voida alentaa mainitulla perusteella.

53 Roca väittää kolmanneksi, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti luottamuksensuojan periaatetta ja jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuuttaan toteamalla valituksenalaisen tuomion 135 kohdassa, ettei komissio ollut poikennut vuoden 2006 suuntaviivoissa vahvistetusta sakon määrän laskentatavasta.

54 Komissio kiistää valittajan argumentit. Se toteaa lisäksi, että vaikka sen mielestä unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti hylännyt yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen virheelliseen soveltamiseen perustuneet valittajan argumentit, se katsoo pääasiallisesti, että unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma lähtökohta, jonka mukaan valittajaan, joka osallistui rikkomiseen vain Ranskan markkinoiden osalta, sovellettujen rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen olisi pitänyt poiketa niille kartellin muille jäsenille vahvistetuista kertoimista, jotka olivat osallistuneet rikkomiseen kuuden jäsenvaltion alueella ja kolmen tuotteiden alaryhmän osalta, on virheellinen. Komissio vaatii näin ollen unionin tuomioistuinta korvaamaan kyseiset perustelut omilla perusteluillaan.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

55 Aluksi on muistutettava, että pelkästään unionin yleisellä tuomioistuimella on toimivalta valvoa sitä, miten komissio on kussakin yksittäistapauksessa arvioinut lainvastaisen käyttäytymisen vakavuutta. Unionin tuomioistuimen valvonnan tarkoituksena on muutoksenhaun yhteydessä yhtäältä tutkia, missä määrin unionin yleinen tuomioistuin on ottanut oikeudellisesti asianmukaisella tavalla huomioon kaikki ne tekijät, jotka ovat olennaisia arvioitaessa tietyn käyttäytymisen vakavuutta SEUT 101 artiklan ja asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan valossa, ja toisaalta tarkastaa, onko unionin yleinen tuomioistuin vastannut oikeudellisesti riittävällä tavalla kaikkiin sakon poistamista tai sakon määrän alentamista koskevan vaatimuksen tueksi esitettyihin väitteisiin (ks. mm. tuomio 17.12.1998, Baustahlgewebe v. komissio, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128 kohta; tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 244 kohta ja tuomio 5.12.2013, Solvay Solexis v. komissio, C-449/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:802, 74 kohta).

56 Siltä osin kuin Roca moittii toisella valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei tämä ole harjoittaessaan valituksenalaisen tuomion 116–145 kohdassa riidanalaiseen päätökseen kohdistuvaa laillisuusvalvontaansa ja käyttäessään kyseisen tuomion 247–249 kohdassa täyttä harkintavaltaansa sakon määrän vahvistamiseksi ottanut huomioon sitä, ettei valittajan osallistuminen todettuun rikkomiseen ollut yhtä vakavaa kuin kartellin ydinryhmän muodostaneiden yritysten osallistuminen, on korostettava, että sen jälkeen, kun unionin yleinen tuomioistuin on lausunut täyden harkintavaltansa

perusteella unionin oikeussääntöjen rikkomisesta yrityksille määrättyjen sakkojen suuruudesta, unionin tuomioistuimen asiana ei ole korvata kohtuullisuussyistä unionin yleisen tuomioistuimen harkintaa omalla harkinnallaan, kun se ottaa kantaa oikeuskysymyksiin valitusasiassa (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 245 kohta ja tuomio 11.7.2013, Gosselin Group v. komissio, C-429/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:463, 87 kohta).

57 Lisäksi on myös huomautettava, että sakkojen suuruuden määrittämiseksi on otettava huomioon kilpailusääntöjen rikkomisen kesto ja kaikki tekijät, jotka voivat vaikuttaa kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden arviointiin (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 240 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 98 kohta).

58 Tekijöihin, jotka voivat vaikuttaa kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden arviointiin, kuuluvat kunkin yrityksen käyttäytyminen, kunkin yrityksen osuus kartellin perustamisessa, hyöty, jonka ne ovat voineet saada kartellista, yritysten koko, asianomaisten tavaroiden arvo sekä se vaara, joka tällaisista kilpailusääntöjen rikkomisista aiheutuu Euroopan unionin tavoitteille (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 242 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 100 kohta).

59 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin on vahvistanut valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa, että komission huomioon ottama rikkomisen tunnusmerkistö pitää paikkansa. Näin tehdessään se on todennut, että Roca osallistui rikkomiseen, joka koostui tulevien hinnankorotusten yhteensovittamisen toteuttamisesta, ja että Roca-konserniin osallistumisensa johdosta Roca tiesi rikkomisen niin aineellisesta kuin maantieteellisestäkin ulottuvuudesta. Unionin yleinen tuomioistuin on päätellyt tästä, että komissio saattoi vuoden 2006 suuntaviivojen 21–23 ja 25 kohdan mukaisesti katsoa perustellusti, että 15 prosentin suuruiset rikkomisen vakavuuskerroin ja lisäsummakerroin olivat asianmukaisia.

60 Tässä yhteydessä valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei tämä ole ottanut huomioon sitä, ettei valittaja kuulunut kartellin ydinryhmään etenkään sen takia, ettei se ollut myötävaikuttanut kartellin syntymiseen ja pysyttämiseen.

61 Vaikka kyseiset seikat olisikin näytetty toteen, niillä ei missään tapauksessa voida osoittaa, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että 15 prosentin suuruiset rikkomisen vakavuuskerroin ja lisäsummakerroin eivät ole asianmukaisia tai ovat liian suuria, koska tällainen prosenttimäärä oli oikeutettu yksin kyseessä olevan rikkomisen luonteen eli sen perusteella, että sillä toteutettiin hinnankorotusten yhteensovittaminen. Tällainen rikkominen kuuluu näet vuoden 2006 suuntaviivojen 23 ja 25 kohdassa tarkoitettuihin kaikkein vakavimpiin kilpailunrajoituksiin, ja kyseinen 15 prosentin suuruinen kerroin vastaa kaikkein pienintä kerrointa seuraamusten asteikossa, jota tällaisiin rikkomisiin voidaan kyseisten suuntaviivojen mukaan soveltaa (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Ziegler v. komissio, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 124 ja 125 kohta sekä tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 125 kohta).

62 Unionin yleinen tuomioistuin on siis voinut katsoa valituksenalaisen tuomion 131 ja 246 kohdassa perustellusti, ettei komissio ollut loukannut suhteellisuusperiaatetta vahvistaessaan 15 prosentin suuruiset rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen siitä huolimatta, että valittajan osallistumisella kyseessä olevaan rikkomiseen oli pienempi maantieteellinen ulottuvuus.

63 Siltä osin kuin Roca moittii toiseksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että vaikka tämä on todennut Rocan osallistumisen rikkomiseen olleen vakavuudeltaan vähäisempää kuin muiden osapuolten osallistuminen, se on vahvistanut Rocan osalta kyseiset kertoimet ja soveltanut siten virheellisesti yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, on todettava, että – kuten komissio pääosin väittää – kun valituksenalaisen tuomion 138 ja 139 kohdassa sekä 247 ja 248 kohdassa olevien perustelujen mukaan

yhtäältä rikkomisen, joka kattaa kuuden jäsenvaltion alueet ja kolme tuotteiden alaryhmää, on katsottava olevan vakavampi kuin nyt kyseessä olevan kaltainen rikkominen, johon on syyllistytty yhden ainoan jäsenvaltion alueella, ja toisaalta tuohon ensimmäiseksi mainittuun rikkomiseen osallistuneille yrityksille olisi pitänyt pelkästään tästä syystä määrätä sakko, jonka suuruus lasketaan valittajaan sovellettujen korkeampien rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen perusteella, tällaisissa perusteluissa on tehty oikeudellinen virhe.

64 Vuoden 2006 suuntaviivojen 22 ja 25 kohdasta näet ilmenee rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen määrittämisestä, että huomioon on otettava tiettyjä tekijöitä ja erityisesti kyseisten suuntaviivojen 22 kohdassa mainitut tekijät. Vaikka rikkomisen vakavuuden arvioimiseksi ja tämän jälkeen määrättävän sakon suuruuden vahvistamiseksi on mahdollista ottaa huomioon muun muassa rikkomisen maantieteellinen ulottuvuus, pelkästään se, että rikkominen kattaa suuremman maantieteellisen alueen kuin jokin toinen rikkominen, ei voi välttämättä merkitä sitä, että tuota ensimmäistä rikkomista on kokonaisuudessaan tarkasteltuna ja etenkin sen luonteen perusteella pidettävä vakavampana kuin jälkimmäinen rikkominen ja että sen on katsottava oikeuttavan siis sen, että rikkomisen vakavuuskerroin ja lisäsummakerroin vahvistetaan suuremmiksi kuin kertoimet, jotka on otettu huomioon jälkimmäisestä rikkomisesta seuraamukseksi määrättävän sakon laskemiseksi (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178 kohta).

65 On kuitenkin muistutettava, että yhdenvertaisen kohtelun periaate on unionin oikeuden yleinen periaate, joka on vahvistettu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklassa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseinen periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. mm. tuomio 12.11.2014, Guardian Industries ja Guardian Europe v. komissio, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51 kohta).

66 Unionin yleisen tuomioistuimen on noudatettava kyseistä periaatetta paitsi silloin, kun se tutkii sakkojen määräämisestä tehdyn komission päätöksen laillisuuden, myös silloin, kun se käyttää täyttä harkintavaltaansa. Täyden harkintavallan käyttäminen ei näet saa johtaa siihen, että yrityksiä, jotka ovat osallistuneet SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaiseen sopimukseen tai yhdenmukaistettuun menettelytapaan, kohdellaan eri tavalla niille määrättävien sakkojen suuruuden määrittämisen yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 18.12.2014, komissio v. Parker Hannifin Manufacturing ja Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77 kohta).

67 Kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, samaan kartelliin osallistuneiden yritysten välisiä eroja etenkin niiden osallistumisen maantieteellisen ulottuvuuden osalta ei tarvitse rikkomisen vakavuutta arvioitaessa ottaa saman periaatteen nojalla välttämättä huomioon rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa vahvistettaessa, vaan näin voidaan tehdä sakon laskemisen jossakin toisessa vaiheessa, kuten esimerkiksi mukautettaessa perusmäärää lieventävien ja raskauttavien seikkojen mukaan vuoden 2006 suuntaviivojen 28 ja 29 kohdan nojalla (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Gosselin Group v. komissio, C-429/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:463, 96–100 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 104 ja 105 kohta).

68 Kuten komissio on huomauttanut, tällaiset erot voivat ilmetä myös sen myynnin arvon kautta, joka otetaan huomioon sakon perusmäärän laskemiseksi, siltä osin kuin kyseinen arvo kuvastaa kunkin kartelliin osallistuneen yrityksen osalta sen kyseessä olevaan rikkomiseen osallistumisen merkitystä sen vuoden 2006 suuntaviivojen 13 kohdan mukaisesti, jonka nojalla on mahdollista ottaa sakkojen laskennan lähtökohdaksi määrä, joka kuvastaa rikkomisen taloudellista merkitystä ja yrityksen osuutta siinä (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 76 kohta).

69 Siltä osin kuin tämän johdosta on selvää, että valittajalle määrätyn sakon perusmäärä on määritetty valittajalle Ranskan alueella kertyneen niiden tuotteiden myynnin arvon perusteella, jotka kuuluvat kahteen keraamisista tuotteista ja hanoista koostuvien tuotteiden alaryhmään, unionin yleinen tuomioistuin on voinut vahvistaa valituksenalaisen tuomion 138 ja 139 sekä 247 ja 248 kohdassa rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen suuruudeksi 15 prosenttia kyseisestä arvosta soveltamatta virheellisesti yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

70 Vaikka edellä esitetystä ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 138 ja 139 sekä 247 ja 248 kohdassa esittämiin perusteluihin sisältyy oikeudellisia virheitä, on huomautettava, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut olisivat unionin oikeuden vastaisia, mutta tuomiolauselma on perusteltu muiden oikeudellisten perustelujen vuoksi, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa kyseisen tuomion kumoamiseen, vaan perustelut on korvattava (ks. vastaavasti tuomio 9.6.1992, Lestelle v. komissio, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28 kohta ja tuomio 9.9.2008, FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Näin on nyt käsiteltävässä tapauksessa, kuten ilmenee niistä tämän tuomion 64–69 kohdassa esitetyistä perusteluista, joilla unionin yleisen tuomioistuimen esittämät perustelut on korvattava.

72 Toinen valitusperuste on siis hylättävä siltä osin kuin sillä moititaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt oikeudellisia virheitä ja etenkin soveltanut virheellisesti suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta sillä perusteella, että koska unionin yleinen tuomioistuin ei ole soveltanut valittajaan pienempiä rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa kuin niihin yrityksiin, joiden osallistuminen rikkomiseen oli kaikkein vakavinta, valituksenalaisessa tuomiossa ei ole otettu huomioon sitä, että valittajan osallistuminen rikkomiseen ei ollut yhtä vakavaa.

73 Väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuuttaan ja on soveltanut virheellisesti luottamuksensuojan periaatetta toteamalla valituksenalaisen tuomion 183 kohdassa, ettei komissio ollut poikennut vuoden 2006 suuntaviivoissa vahvistetusta sakon määrän laskentatavasta, on huomattava, että unionin yleinen tuomioistuin on kuvaillut laskentatapaa valituksenalaisen tuomion 121 ja 122 kohdassa yleisin sanamuodoin ja että se on kyseisen tuomion 124–126 kohdassa kuvaillut sitä, miten komissio oli soveltanut laskentatapaa nyt käsiteltävässä asiassa.

74 Tällainen väite ei siis voi menestyä.

75 Lopuksi on todettava väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuina lieventävinä seikkoina huomioon sitä, ettei valittajan osallistuminen kilpailusääntöjen rikkomiseen ollut yhtä vakavaa kuin muiden osapuolten osallistuminen, että on selvää, että Roca vetosi unionin yleisessä tuomioistuimessa vain siihen, että sen osallistuminen todettuun rikkomiseen oli ollut rajallista.

76 Jotta valittajan sakon määrää olisi voitu alentaa tällaisten lieventävien seikkojen nojalla, sen olisi kuitenkin pitänyt osoittaa vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdan nojalla, että se oli tosiasiassa jättänyt soveltamatta asianomaisia kilpailusääntöjä rikkovia sopimuksia käymällä käytännössä kilpailua markkinoilla, mitä valittaja ei kuitenkaan ole näyttänyt toteen, kuten unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 143 kohdassa todennut.

77 Joka tapauksessa on niin, ettei tällaista selvitysaineiston arviointia voida kyseenalaistaa muutoksenhaun yhteydessä, jollei selvitysaineistoa ole vääristetty, mihin nyt käsiteltävässä tapauksessa ei ole vedottu (ks. vastaavasti tuomio 13.1.2011, Media-Saturn-Holding v. SMHV, C-92/10 P, ei julkaistu, EU:C:2011:15, 27 kohta; tuomio 10.7.2014, Kreikka v. komissio, C-391/13 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2061, 28 ja 29 kohta sekä tuomio 20.1.2016, Toshiba Corporation v. komissio, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40 kohta).

78 Tämän perusteella on hylättävä väite, joka koskee sitä, miten unionin yleinen tuomioistuin on tarkastellut vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuja lieventäviä seikkoja.

79 Kaiken edellä esitetyn perusteella toinen valitusperuste ja siis koko valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

80 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

81 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, valittaja on velvoitettava korvaamaan nyt käsiteltävään valitukseen liittyvät oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Roca SARL velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset